

Underbilag til Bilag II.

Nationalbanken i København.

København, den 1. November 1926.

I Skrivelse af 27. f. M. har det høje Ministerium paa Foranledning af det af Folketinget nedsatte Udvalg angaaende Forslag til Lov om Støtte for dansk Erhvervsliv anmodet Direktionen om en Redegørelse for, hvorledes den ved Nationalbankens Cirkulære af 6. Marts 1924 angivne Kreditpolitik nærmere er praktiseret dels for Nationalbanken, men dels ogsaa for de private Bankers Vedkommende.

For saa vidt angaar Nationalbanken, kan man med Hensyn til Retningslinierne ganske henvise til det nævnte Cirkulære af 6. Marts 1924, som stadig har været Rettesnor for den af Nationalbanken anvendte Kreditpolitik.

Medens Kravet om Nedbringelse af Seddelmængden i Perioden umiddelbart efter vort Cirkulære af 6. Marts 1924 nødvendiggjorde en ret skarp Gennemførelse af de i Cirkulæret omhandlede Kredit-Restriktioner, tillod Forholdene senere hen en noget lempeligere Fremgangsmaade; navnlig i det sidste halve Aar har Forholdene i det hele ligget lettere; dels har Virkningen af den forudgaaende Periodes Indskrænkninger øvet sin Indflydelse, dels har man efter Omstændighederne ment ikke for Tiden at behøve at foretage Foranstaltninger sigtende paa yderligere Nedbringelse af Seddelomløbet, og dels endelig har de økonomiske Forhold bevirket, at Efterspørgselen efter Kredit har været begrænset. Nationalbanken har derfor tilfredsstillet det overvejende Antal af Kredithenvendelser i den seneste Periode, for saa vidt disse overhovedet ifølge deres Natur har kunnet paaregne Opmærksomhed fra Seddelbankens Side, i hvilken Henseende der dog ofte vil gøre sig Misforstaaelser gældende. Naturligvis har man stadig herved søgt at indrette sig paa fortsat at kunne føre den Kreditpolitik, der maatte kræves til Hævdelsen af Guldpariteten, som er forudsat at skulle genoprettes fra Aarets Udgang.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes de private Banker har fulgt og gennemført de af Nationalbanken angivne Retningslinier, kan vi i Hovedsagen henvise til vor Udtalelse i Skrivelse af 23. August 1926, idet det er vor Opfattelse, at de af Nationalbanken fremsatte Synspunkter gennemgaaende har fundet Forstaaelse hos Banker og Sparekasser. Selvfølgelig kan der findes Undtagelser, og man kan ikke bestride, at Sparekasser og Banker i enkelte Tilfælde kan have stillet sig afvisende til at finansiere saadan sund Virksomhed af Betydning for Landets Økonomi, der altid burde kunne opnaa Finansiering gennem den naturlige Opsparing i Banker og Sparekasser. Det er imidlertid Nationalbankens Opfattelse, at saadanne Tilfælde hører til Undtagelserne; de kan maaske ogsaa i nogen Grad være fremkommet under den Misforstaaelse, at Vanskelighed med Finansiering i saadanne Tilfælde kunde berettigede til at stille særlige Krav til Seddelbanken. I det store og hele er det imidlertid fortsat Nationalbankens Opfattelse, at ogsaa det særlige Synspunkt, der er nærmere udviklet i den citerede Skrivelse af 23. August 1926, gennemgaaende har fundet Forstaaelse hos Banker og Sparekasser. I Overensstemmelse med, hvad der er udtalt i den nævnte Skrivelse, maa man dog gøre opmærksom paa, at Nationalbanken jo kun i begrænset Omfang er i Stand til virkelig at kontrollere de Retningslinier, der fra de private